

Johannis första bref.

1 Kapitlet.

Den H. Johannes betygar först, att han hade själf sett och hört Kristus, Guds Son, och hvad han om honom predikade, v. 1. Och han predikade det för andra, på det att de ock skulle få gemenskap med honom och hans himmelske Fader, v. 3. Sedan säger han hvad han predikade, nämligen att Gud är ett ljus, och att om vi vilja hafva gemenskap med honom, så skola vi vandra i ljuset, och så blifva vi renade ifrån våra synder genom Kristi, hans Sons, blod, v. 5. Och det sker, om vi bekänna våra synder, v. 9. Men om vi icke bekänna dem, så vilja vi göra Gud till en lögnare, och vardas själfva sådana, v. 8, 10.

Det som var ifrån begynnelsen¹, det vi hafva hört, det vi hafva sett med våra ögon, det vi hafva beskådat, och våra händer hafva vidrört, det förkunna vi, nämligen om lifvets Ord² —

¹ Joh. 1: 1, 14. ² Luc. 1: 2, kap. 24: 39.
² Petr. 1: 16.

2. och lifvet vardt uppenbaradt, och vi hafva sett och vittna om och kungöra för eder det eviga lifvet, hvilket var hos Fadern¹ och är uppenbaradt för oss² —

¹ Joh. 1: 2. ² Rom. 16: 26. Kol. 1: 26.
² Tim. 1: 10. Tit. 2: 11.

3. hvad vi hafva sett och hört, det förkunna vi eder, på det att ock I skolen hafva gemenskap med oss;

och vår gemenskap är med Fadern och hans Son, Jesus Kristus¹.

¹ Joh. 17: 21. 1 Kor. 1: 9.

4. Och detta skrifva vi till eder, på det att eder glädje skall vara fullkommen¹.

¹ 2 Joh. v. 12.

5. Och detta är det budskap, som vi hafva hört ifrån honom och förkunna eder, att Gud är ett ljus¹, och att intet mörker är i honom.

¹ 1 Tim. 6: 16. Jak. 1: 17.

6. Om vi säga oss hafva gemenskap med honom och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen¹.

¹ 1 Joh. 2: 4.

7. Men vandra vi i ljuset, såsom han är i ljuset, så hafva vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från alla synder¹.

¹ Ebr. 9: 14. 1 Petr. 1: 19. Upp. 1: 5.

8. Sägna vi, att vi ingen synd hafva¹, så bedraga vi oss själfva, och sanningen är icke i oss.

¹ 1 Kon. 8: 46. 2 Krön. 6: 36. Ords. 20: 9.
Pred. 7: 21. Jak. 3: 2.

9. Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna¹ och renar oss från all orättfärdighet.

¹ Ps. 32: 5. Ords. 28: 13.

10. Men sägna vi, att vi icke hafva syndat, så göra vi honom till lögnare, och hans ord är icke i oss.

2 Kapitel.

Han upprepar ytterligare detsamma, nämligen att Kristus, Guds Son, är försoningen för våra synder; och betygar, att den som vill hetas känna honom, han måste vandra efter hans bud, v. 1. Och i synnerhet älska sin nästa, v. 7. Sedan tillämpar han det på unga och gamla, v. 12. Och förmanar, att man icke skall älska denna världen, eftersom hon är full af det ondt är, v. 15. För det tredje förkunnar han, att Antikrist skall komma, ja, några hade redan kommit, v. 18. Och beskriver, hvilka de äro, v. 22. Till slut förmanar han till ståndaktighet i den kända sanningen, v. 24.

Mina barn, detta skrifver jag till eder, på det att I icke skolen synda. Men om någon syndar, så hafva vi en försvarare¹ hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig;

¹ Rom. 3: 25, kap. 8: 34. 1 Tim. 2: 5.

Ebr. 7: 21, 25, kap. 9: 24.

2. och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens¹.

¹ Joh. 4: 42. 2 Kor. 5: 18. Kol. 1: 20.

1 Joh. 4: 10, 14.

3. Och däraf veta vi, att vi känna honom: om vi hålla hans bud.

4. Den som säger: Jag känner honom, och icke håller hans bud, han är en lögnare¹, och i honom är icke sanningen. ¹1 Joh. 1: 6, kap. 4: 20.

5. Men den som håller hans ord, i honom är sannerligen Guds kärlek fullkomnad. Däraf veta vi, att vi äro i honom¹.

¹ Joh. 13: 35, kap. 14: 21, 23. 1 Joh. 4:

12, 13.

6. Den som säger sig blifva i honom, han är ock pliktig att vandra, såsom Han vandrade¹.

¹ Matt. 11: 29. Joh. 15: 4, 5. Fil. 2: 5.

1 Petr. 2: 21.

7. Bröder, jag skrifver till eder intet nytt bud, utan ett gammalt bud, som I hafven haft från begynnelsen¹. Det gamla budet är det ord, som I hafven hört ifrån begynnelsen.

¹ 1 Joh. 3: 11. 2 Joh. v. 5.

8. Åter skrifver jag till eder ett nytt bud¹, som är sant i honom och i eder; ty mörkret förgår, och det sanna ljuset² lyser redan.

¹ Joh. 13: 34, kap. 15: 12. ² Joh. 1: 9, kap.

8: 12. Rom. 13: 12.

9. Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder, han är ännu i mörkret¹.

¹ 1 Kor. 13: 2. 2 Petr. 1: 9. 1 Joh. 3: 14, 15.

10. Den som älskar sin broder, han blifver i ljuset, och ingen förargelse är i honom¹. ¹ Joh. 12: 35. 2 Petr. 1: 10.

11. Men den som hatar sin broder, han är i mörkret och vandrar i mörkret och vet icke, hvart han går; ty mörkret hafver förblindat hans ögon.

12. Jag skrifver till eder, kära barn, att eder äro synderna förlättna för hans namns skull¹.

¹ Luc. 24: 47. Ap. G. 4: 12, kap. 10: 43, kap. 13: 38.

13. Jag skrifver till eder, I fäder, ty I hafven lärt känna honom, som är ifrån begynnelsen. Jag skrifver till eder, I ynglingar, ty I hafven öfvervunnit den onde.

14. Jag skrifver till eder, I barn, ty I hafven lärt känna Fadern. Jag hafver skrifvit till eder, I fäder, ty I hafven lärt känna honom, som är ifrån begynnelsen. Jag hafver skrifvit till eder, I ynglingar, ty I ären starka¹, och Guds ord blifver i eder, och I hafven öfvervunnit den onde.

¹ Ef. 6: 10.

15. Älsken icke världen¹, icke hel-
ler de ting, som i världen äro. Den
som älskar världen, i honom är ic-
ke Faderns kärlek².

¹ Rom. 12: 2. ² Gal. 1: 10. Jak. 4: 4.

16. Ty allt det som är i världen,
nämligen köttets begärelse och ögo-
nens begärelse och högfärdigt lefver-
ne, det är icke af Fadern, utan af
världen.

17. Och världen förgås¹ och hen-
nes lusta, men den som gör Guds
vilja, han blir evinnerligen.

¹ Ps. 90: 10. Es. 40: 6. 1 Kor. 7: 31. 1 Petr.
1: 24. Jak. 1: 10.

18. Kära barn, nu är den yttersta
tiden. Och såsom I hafven hört, att
Antikrist skall komma¹, så hafva ock
redan många antikrister uppstått;
och däraf veta vi, att nu är den yt-
tersta tiden.

¹ Matt. 24: 24. Ap. G. 20: 29. 2 Tess. 2: 3.

19. De äro utgångna från oss¹; men
de voro icke af oss. Hade de varit af
oss, då hade de ju blifvit hos oss.
Men det skulle blifva uppenbart², att
de icke alla äro af oss.

¹ Ps. 41: 10. Ap. G. 20: 30. ² 1 Kor. 11: 19.

20. Men I hafven undfått smörjel-
se¹ från den Helige och veten allt.

¹ Ps. 45: 8. Ps. 133: 2. Joh. 14: 26. Ebr. 1: 9.

21. Jag hafver icke skrivit till eder,
såsom till dem som icke veta san-
ningen, utan såsom till dem som ve-
ta den och känna, att ingen lögn
kommer af sanningen.

22. Hvem är Lögnaren, om icke
den som nekar, att Jesus är Kristus?
Denne är Antikrist, som förnekar
Fadern och Sonen¹.

¹ 1 Joh. 4: 3. 2 Joh. v. 7.

23. Hvar och en som förnekar So-
nen, han hafver icke heller Fadern¹.

¹ Luc. 12: 9. Joh. 15: 23. 2 Tim. 2: 12.
1 Joh. 4: 15.

24. Hvad I nu hafven hört från
begynnelsen, det blifve i eder. Om
det som I hafven hört från begyn-
nelsen blifver i eder, så skolen ock
I blifva i Sonen och i Fadern.

25. Och detta är det löfte, som han
hafver lofvat oss: det eviga lifvet.

26. Detta hafver jag skrivit till
eder om dem som förvilla eder.

27. Och den smörjelse, som I haf-
ven undfått af honom, blifver i eder,
och I hafven icke behof af, att nå-
gon lärer eder; utan såsom smörjel-
sen lärer eder om allting¹, så är det
sant och icke lögn; och såsom den
hafver lärt eder, så förblifven i ho-
nom.

¹ Jer. 31: 33, 34. Joh. 14: 26, kap. 16: 13.
Ebr. 8: 10, 11.

28. Och nu, kära barn, blifven i ho-
nom, så att när han varder uppen-
barad, vi må hafva frimodighet och
icke med skam blifva bortvisade från
honom vid hans tillkommelse¹.

¹ Marc. 8: 38. 1 Joh. 3: 2.

29. Om I veten, att han är rättfär-
dig, så skolen I ock förstå, att hvar
och en som gör rätt, han är född af
honom¹.

¹ 1 Joh. 3: 7, 10.

3 Kapitlet.

Här prisar Johannes Guds kärlek emot
oss, i det han hafver gjort oss till sina
barn, v. 1. Och prisar därjämte Guds
barns tillstundande ära och härlighet, v.
2. Sedan betygar han åter, att de som
äro Guds barn skola kännas igen därpå,
att de rena sig och vakta sig för all synd
och orätt, v. 3. I synnerhet därpå, att de
älska hvarandra inbördes, v. 11. Däraf

hafva de ock ett godt samvete och förtröstan till Gud, att de skola bekomma af honom hvad de bedja om, v. 19. Ty de hålla hans bud, v. 22. Och hafva hans Ande, v. 24.

Sen, hurudan kärlek Fadern hafver bevisat oss, att vi kallas Guds barn¹. Fördenskull känner världen eder icke, eftersom hon icke känner honom².

¹ Joh. 1: 12, ² kap. 16: 3, kap. 17: 25.

2. Mina käraste, vi äro nu Guds barn¹, och det är ännu icke uppenbart, hvad vi varda skola. Men det veta vi, att när han blifver uppenbar, då varda vi honom lika²; ty vi få se honom, såsom han är³.

¹ Es. 56: 5. Rom. 8: 15. 2 Petr. 1: 4. ² Rom. 8: 18, 29. 1 Kor. 15: 49. 2 Kor. 4: 17. Fil. 3: 21. Kol. 3: 4. ³ 1 Kor. 13: 12. 2 Kor. 5: 7.

3. Och hvar och en som hafver detta hopp till honom, han renar sig, såsom Han ock är ren.

4. Hvar och en som gör synd, han öfverträder ock lagen, och synd är öfverträdelse af lagen¹. ¹ 1 Joh. 5: 17.

5. Och I veten, att Han vardt uppenbarad, på det att han skulle borttaga våra synder¹; och ingen synd är i honom².

¹ Es. 53: 4. 1 Tim. 1: 15. ² Es. 53: 9. 2 Kor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22, 24.

6. Hvar och en som blifver i honom, han syndar icke; hvar och en som syndar, han hafver icke sett honom, icke heller lärt känna honom¹.

¹ 1 Joh. 2: 4, kap. 4: 8, 16. 3 Joh. v. 11.

7. Kära barn, låten ingen bedraga eder. Den som gör rätt, han är rättfärdig, såsom ock Han är rättfärdig¹.

¹ 1 Joh. 2: 29.

8. Den som gör synd, han är af djäfvulen, ty djäfvulen hafver syn-

dat ifrån begynnelsen¹. Och fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nederslå djäfvulens gärningar.

¹ Joh. 8: 44.

9. Hvar och en som är född af Gud, han gör icke synd; ty Hans säd blifver i honom; och han kan icke synda, ty han är född af Gud¹.

¹ 1 Petr. 1: 23. 1 Joh. 5: 18.

10. Därpå känner man, hvilka som äro Guds barn, och hvilka som äro djäfvulens barn: hvar och en som icke gör rätt, han är icke af Gud, och ej heller den, som icke älskar sin broder¹.

¹ 1 Joh. 4: 8, 16.

11. Ty detta är det budskap, som I hafven hört ifrån begynnelsen, att vi skola älska hvarandra¹,

¹ Joh. 13: 34, kap. 15: 12. 1 Tess. 4: 9. 1 Joh. 2: 7, 8.

12. och icke likna Kain, som var af den onde och slog sin broder ihjäl¹. Och hvarföre slog han honom ihjäl? Därföre att hans gärningar voro onda, men hans broders gärningar rättfärdiga².

¹ 1 Mos. 4: 8. ² Ebr. 11: 4.

13. Förundren eder icke, mina bröder, om världen hatar eder¹.

¹ Joh. 15: 18, 19, kap. 17: 14.

14. Vi veta, att vi hafva öfvergått ifrån döden till lifvet, ty vi älska bröderna. Den som icke älskar sin broder, han blifver i döden¹.

¹ 3 Mos. 19: 17. 1 Joh. 2: 9, 10, 11.

15. Hvar och en som hatar sin broder, han är en mandråpare¹; och I veten, att en mandråpare icke hafver evinnerligt lif blifvande i sig².

¹ Matt. 5: 21, 22. ² Gal. 5: 21.

16. Där af hafva vi lärt känna Guds kärlek: att Han hafver låtit sitt lif

för oss¹; så äro ock vi pliktiga att låta vårt lif för bröderna.

¹ Joh. 3: 16, kap. 15: 13. Rom. 5: 8. Ef. 5: 2, 25. 1 Joh. 4: 9.

17. Den som hafver denna världens goda och ser sin broder vara nödställd och sluter sitt hjärta till för honom¹, huru blifver Guds kärlek i honom?²

¹ 5 Mos. 15: 7. Luc. 3: 11. ² 1 Joh. 4: 20, kap. 5: 1.

18. Mina barn, låtom oss älska, icke med ord eller med tungan, utan i gärning och sanning¹. ¹ Jak. 2: 15, 16.

19. Däraf veta vi, att vi äro af sanningen; och så kunna vi inför honom öfvertyga vårt hjärta därom,

20. att om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allting.

21. Mina käraste, om vårt hjärta icke fördömer oss, så hafva vi frimodighet inför Gud,

22. och hvadhelst vi bedja om, det få vi af honom¹, ty vi hålla hans bud och göra hvad honom ljuft är.

¹ Ps. 10: 17. Ps. 34: 16, 18. Ps. 145: 18. Ords. 15: 29, kap. 28: 9. Marc. 11: 24. Jak. 1: 5.

23. Och detta är hans bud, att vi skola tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn¹ och älska hvarandra², såsom han hafver bjudit oss.

¹ Joh. 6: 29, kap. 17: 3. ² 3 Mos. 19: 18. Matt. 22: 39. Ebr. 5: 2. 1 Petr. 4: 8.

24. Och den som håller hans bud¹, han blifver i Honom, och Han i honom². Och att han blifver i oss, det veta vi af Anden, som han hafver gifvit oss³.

¹ Luc. 10: 27. Joh. 13: 34, ² kap. 14: 23, kap. 15: 10. ³ Rom. 8: 9. 1 Joh. 4: 12, 13, 15.

4 Kapitlet.

Här förmanar Johannes oss först att pröfva dem som lära i Guds församling, om de äro af Gud; ty många falska lärare finnas, v. 1. Sedan att älska hvarandra, eftersom Gud hafver så högt älskat oss, att han hafver sändt sin Son i världen för vår skull, v. 7.

Mina käraste, I skolen icke tro hvar och en ande¹, utan pröfven andarna, om de äro af Gud; ty många falska profeter äro utgångna i världen.

¹ 1 Kon. 22: 22. Jer. 29: 8. Matt. 7: 15, 16, kap. 24: 4, 5, 24. Ap. G. 20: 28, 29. Rom. 16: 17. Ef. 5: 6. 1 Tess. 5: 21. 2 Petr. 2: 1, 2. 2 Joh. v. 7. Upp. 2: 2.

2. Därför skolen I känna Guds Ande: hvar och en ande, som bekänner, att Jesus Kristus är kommen i köttet, han är af Gud¹; ¹ 1 Joh. 5: 1.

3. men hvar och en ande, som icke bekänner, att Jesus Kristus är kommen i köttet, han är icke af Gud. Och det är Antikrists ande, om hvilken I hafven hört, att han skulle komma¹, och han är redan nu i världen. ¹ 2 Tess. 2: 7. 1 Joh. 2: 18, 20, 22.

4. Kära barn, I ären af Gud, och hafven öfvervunnit dem; ty den som är i eder, han är större än den som är i världen.

5. De äro af världen; därför tala de hvad som är af världen¹, och världen hörer dem².

¹ Joh. 3: 31, ² kap. 15: 19.

6. Vi äro af Gud. Den som känner Gud, han hör oss; den som icke är af Gud, han hör oss icke¹. Därför känna vi sanningens Ande och villfarelsens ande.

¹ Joh. 8: 47, kap. 10: 27.

7. Mina käraste, låtom oss älska hvarandra; ty kärleken är af Gud, och hvar och en som älskar, han är född af Gud och känner Gud.

8. Den som icke älskar, han känner icke Gud¹, ty Gud är kärleken.

¹ 1 Joh. 2: 4, kap. 3: 6.

9. Därigenom är Guds kärlek till oss vorden uppenbar, att Gud hafver sändt sin ende Son i världen¹, för att vi skola lefva genom honom.

¹ Joh. 3: 16. Rom. 5: 8, kap. 8: 32. 1 Joh. 3: 16.

10. Däruti består kärleken: icke att vi hafva älskat Gud, men att han hafver älskat oss och sändt sin Son till en försoning för våra synder¹.

¹ Joh. 15: 16. Rom. 3: 24, 25, kap. 5: 8, 10. 2 Kor. 5: 19.

11. Mina käraste, hafver Gud så älskat oss, så skola ock vi älska hvarandra¹.

¹ Matt. 18: 33. Joh. 15: 12, 13.

12. Ingen hafver någonsin sett Gud¹. Om vi älska hvarandra, så blifver Gud i oss, och hans kärlek är fullkommen i oss².

¹ 2 Mos. 33: 20. 5 Mos. 4: 12. Joh. 1: 18.

² 1 Tim. 1: 17, kap. 6: 16. ² 1 Joh. 2: 5.

13. Där af att han hafver gifvit oss af sin Ande, veta vi, att vi blifva i honom¹, och han i oss.

¹ Joh. 14: 20. 1 Joh. 3: 24.

14. Och vi hafva sett¹ och vittna, att Fadern hafver sändt Sonen till att vara världens Frälsare².

¹ Joh. 1: 14. 1 Joh. 1: 1. ² Joh. 3: 17, kap. 12: 47.

15. Hvar och en som bekänner, att Jesus är Guds Son, i honom blifver Gud, och han i Gud¹.

¹ Joh. 17: 21. 1 Joh. 3: 24.

16. Och vi hafva lärt känna och kommit till tro på den kärlek, som

Gud hafver till oss. Gud är kärleken och den som blifver i kärleken, han blifver i Gud, och Gud i honom.

17. Därigenom är kärleken fullkommen hos oss, att vi hafva frimodighet på domens dag; ty såsom Han är, så äro ock vi i denna värld¹.

¹ Luc. 6: 35, 36. Jak. 2: 13.

18. Räddhåga är icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek utdrifver räddhagan, ty räddhagan hafver pina med sig, men den som rädes, han är icke fullkommen i kärleken.

19. Låtom oss älska honom, ty han hafver först älskat oss.

20. Om någon säger: Jag älskar Gud, och hatar sin broder, så är han en lögnare¹. Ty den som icke älskar sin broder, som han ser, huru kan han älska Gud, som han icke ser?²

¹ 1 Joh. 2: 4, ² kap. 3: 17.

21. Och detta budet hafva vi från honom, att den som älskar Gud, han skall ock älska sin broder¹.

¹ 3 Mos. 19: 18. Matt. 22: 37, 39. Joh. 13: 34, kap. 15: 12. Ef. 5: 2. 1 Tess. 4: 9.

1 Petr. 4: 8. 1 Joh. 3: 11, 23.

5 Kapitlet.

Här lärer den II. Johannes, hvad tron och nya födelsen hos oss uträtta, nämligen att vi älska Gud och vår nästa, att vi hålla Guds bud och öfvervinna världen, v. 1. Sedan lärer han ock, hvilka trovärdiga vittnesbörd vi hafva för vår tro på Kristus, nämligen dopet, Kristi eget blod och den Ifelige Ande; ja, hela trenigheten etc., v. 6. Säger sedan, för hvilka och hvarföre han hafver skrivit detta bref, v. 13. I vilken kraft bönen hafver med sig, v. 14. För hvilka vi skola bedja, v. 16. Och åter, hvad nya födelsen verkar hos oss, v. 18.

Hvar och en som tror, att Jesus är Kristus, han är född af Gud¹; och hvar och en som älskar honom, som födde, han älskar ock den som är född af honom.

¹Joh. 1: 12. ¹Joh. 2: 22, 23, kap. 4: 2.

2. Där af veta vi, att vi älska Guds barn: när vi älska Gud och hålla hans bud.

3. Ty det är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud¹; och hans bud äro icke svåra².

¹Joh. 14: 15, 21, 23, kap. 15: 10. ²Joh. v. 6. ²Matt. 11: 29, 30.

4. Ty allt det som är födt af Gud, det öfvervinner världen¹; och detta är den seger, som hafver öfvervunnit världen: vår tro.

¹Joh. 16: 33.

5. Hvem är den, som öfvervinner världen, utom den som tror, att Jesus är Guds Son?¹

¹1 Kor. 15: 57. ¹Joh. 4: 4.

6. Denne är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vatten allena, utan med vatten och blod. Och Anden är den som vittnar, ty Anden är sanningen.

7. Ty tre¹ äro de som vittna i himmelen: Fadern, Ordet² och den Helige Ande; och de tre äro ett.

¹Matt. 28: 19. ²Joh. 1: 1. Upp. 19: 13.

8. Och tre äro de som vittna på jorden: Anden, vattnet och blodet; och de tre äro öfverens.

9. Om vi nu anamma människors vittnesbörd, så är Guds vittnesbörd större; ty detta är Guds vittnesbörd, som han hafver vittnat om sin Son¹.

¹Joh. 5: 37, kap. 8: 17, 18.

10. Den som tror på Guds Son, han hafver vittnesbördet inom sig själf¹; den som icke tror Gud, han hafver

gjort honom till en lögnare, eftersom han icke trodde det vittnesbörd, som Gud gaf om sin Son.

¹Joh. 3: 16, 33. Rom. 8: 16.

11. Och det är vittnesbördet: att Gud hafver gifvit oss evigt lif; och det lifvet är i hans Son¹.

¹Joh. 1: 4.

12. Den som hafver Sonen, han hafver lifvet; den som icke hafver Guds Son, han hafver icke lifvet¹.

¹Joh. 3: 36, kap. 5: 24.

13. Detta hafver jag skrifvit till eder, I som tron på Guds Sons namn, på det I skolen veta, att I hafven evinnerligt lif, och på det I skolen tro på Guds Sons namn¹.

¹Joh. 20: 31.

14. Och detta är den förtröstan, som vi hafva till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hörer han oss¹.

¹Jer. 29: 12. Matt. 7: 8, kap. 21: 22. Joh. 14: 13, kap. 15: 7. ¹Joh. 3: 21, 22.

15. Och eftersom vi veta, att han hör oss, ehvad vi bedja om, så veta vi, att vi redan hafva det hvarom vi hafva bedit honom¹.

¹Luc. 11: 9. Joh. 16: 23.

16. Om någon ser sin broder begå en synd, som icke är en synd till döds¹, då må han bedja, och så skall han gifva honom lif, när synden icke är till döds. Det finnes synd till döds; för sådan säger jag icke, att man skall bedja.

¹4 Mos. 15: 30. ¹Sam. 2: 25. Matt. 12: 31, 32. Marc. 3: 28, 29. Luc. 12: 10. Ebr. 6: 4, kap. 10, 26.

17. All orättfärdighet är synd¹; dock finnes det synd, som icke är till döds.

¹1 Joh. 3: 4.

18. Vi veta, att den som är född af Gud, han syndar icke, utan den

soni är född af Gud, han tager sig till vara¹, och den onde kommer icke vid honom.

¹ 1 Joh. 3: 9.

19. Vi veta, att vi äro af Gud, och hela världen är stadd i det onda.

20. Men vi veta, att Guds Son är kommen och hafver gifvit oss för-

stånd¹, så att vi känna den Sanne och äro i den Sanne, i hans Son, Jesus Kristus². Denne är den sanne Guden och det eviga lifvet³.

¹ Luc. 24: 45. ² Joh. 17: 3. ³ Rom. 9: 5.

21. Kära barn, vaktan eder för afgudarna¹. Amen. ¹ 1 Kor. 10: 14.